

Тази сутрин бе по-различна! Крис се събуди с очакването, че нещо ще се случи. Какво ли?! Ясно е какво очакват момчетата – необикновено приключение! Крис имаше чорлава рижава коса и големи очи, подобни на зелени листенца, огрени от слънцето. Живееше на Маяр – необикновена планета, по-голямата сестра на нашата Земя. Двете много си приличаха, но Маяр беше по-старата и по-мъдра. Крис бе роден и живееше в Селището на белите скали – едно много специално място на прекрасната Маяр. Казваха, че Селището било магично или омагьосващо, или нещо подобно... И вярно си беше! Сами ще се уверите от нашия разказ!

Бащата на Крис – капитан на космически кораб, и майка му бяха отлетели на гости при техни приятели. Наблизо! До един астероид. Момчето мечтаеше един ден да стане като татко си. Възхищаваше се на пътешествията и смелостта му. Веднъж баща му го заведе да види къде се събират командирите на галактическите полети. За да вземат важни решения! Най-важните! Представете ли си?! Крис никога нямаше да забрави смайването и възхищението, които го обзеха! Прекосиха Морето на делфините. Дъхът му спря, когато слезе от кораба и стъпи на сушата.

– Ето, това е Мястото – каза баща му.
Пред него шеметно се издигаше огромна сребриста кула, а острият ѝ връх се губеше в мъгли. Заг нея в права редица бяха наредени летящи чинии.

– Ето тук – каза тогава баща му – се вземат важни решения не само за Маяр, но и за цялото Галактическо братство.

Ееех, много е интересно с татко, но какво да се прави... – помисли си Крис. – *Затова пък с баба е по-уютно.*

И така, момчето остана за известно време с баба си, а тя вече му бе приготвила разкошна закуска! Ухаеше на нещо хубаво и много вкусно! Те живееха във вътрешността на скала, която имаше формата на кула (така я и наричаха – *Кулата*). Това бе много удобно жилище, на три етажа, с чудновати прозорчета. Стаята на Крис бе най-високо.

Прозорците ѝ бяха кръгли, със сини капаци и от тях се виждаше цялото чудно Селище на белите скали. Той отвори този го бюрото си и видя, че обитателите на околните жилища – скали с най-необикновени форми – вече се бяха разбудили и във въздуха се носеше аромат на бабалинки, на прясно сварено мляко и кафе за възрастните. Слънцето грееше нежно в златно и розово и щедро посипваше Селището с гальовните си лъчи. Вече се бяха появили първите хвърколети в ярки цветове. Приличаха на огромни пъстроцветни пеперуди, които кръжаха над това вълшебно място. На балкончето на близкото жилище – скала с форма на гигантска гъба (то така се и наричаше – *Гъбата*) – излезе прелестна малка русокоса красавица и извика:

- Еееей, Крис, разбрах, че ще летите го Вулканите!
- Така ли? Кої ти каза?
- Кої, кої! Тайна...
- Е, нека да е тайна – погледна я дяволито Крис.

– Добре де, тризнаците ми казаха.
– Дори да летим дотам, не си мечтай да те вземем!
– Ааа, така ли?! Нали уж сме приятели! Няма да играя повече с вас, ако не ме вземете на пътешествието при Пуффф и Паффф!

– Това не е игра за момичета – отговори важно Крис.
Момиченцето му се изплези.

– Ще видиш ти! Ще съжаляваш! – и тя се скри зад розовата завеса, която се развя от утринния вятър.

И точно тогава се отвориха няколко прозорчета на Гъбата и от всяко се показа по едно усмихнато румено детско личице – братята и сестрите на малката красавица.

– Йеее, Клис! Ти си плъф! Ти си най-нааай-флайбооол! – крещяха те и размахваха ръчички.

Сестра им отново се показва на балкона.

– Да не си помислиш, че е вярно! – извика тя. – Мъници, прибирайте се бързо!

Крис слезе да закуси и видя баба си с нейните дълги разноцветни плитки – руси, рижави и кестеняви – да вари сладко. Колко беше хубаво, че бе дошла специално заради него, докато майка му и баща му отсъстваха. Тя му се усмихна и Крис я целуна по розовата, ухаеща на горски плодове бузка.

– Бабооо, колко хубаво миришеш!

– Сладкото ми вече е готово! С него ще си намажеш бабалинките.

– И какво е то? Ммм, ягоди, малинки и още нещо...

– И боровинки, глупчо. Вчера ги набрах в гората до вулканите. А ето и сиренце от козе мляко. Нали знаеш тези малки бели козички, които припкат по баирите и хрупкат уханни билки? Тяхното мляко е най-сладкото!

– Как да не ги знам?! Приятели сме.

Ама ти си ходила чак до вулканите?!

– Да, хвъркнах със звездокара и се приземих на една полянка. Ягодките набрах оттам. А останалото – в гората.

– Бабче, страхотна си! Сигурен съм, че няма по-смела баба в Селището на белите скали!

– Така си е. Затова имам и такова внуче. Хаїде, сядай да закусваш.

– Бабо, вулканите ми се виждат нещо неспокойни. Пuff-тят и вчера ми се стори, че изписаха името ми с облачета дим.

– Еее, това вече е прекалено! Чак пък името му изписали!

– Видях го!

– Нашите вулкани – Близнаците – са много ценни. Пuffф и Паффф са толкова добри! Нали знаеш? Нямаме студени зими, защото те ни топят. Ами тази хубава гореща вода, която тече от червените кранчета? Кої ни я дава? Пак те! И никога няма да изригнат! Бъди спокоен.

– Ама аз не казвам, че ще изригнат, бабооо!
Нещо си пуфтяха.

– Ами, то си е нормално за вулкани.

Крис тъкмо привършваше със закуската, когато от вратата се чу енергично тропане. Бяха тризнаците – Дани, Сани и Шани. Те живеяха във вътрешността на една скала, която удивително приличаше на камила (така я и наричаха – *Камилата*). Намираше се до Долината на гълъбите.

– Хайде, хайде, хайде, ей! Литваме натам, литваме насам! – те запяха и затанцуваха из стаята. – Насам-натам, натам-насам в небето!

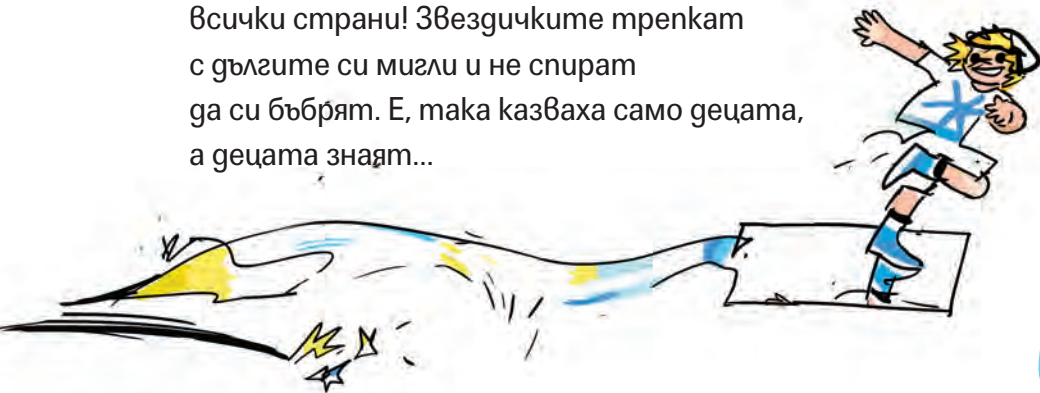
Тризнаците бяха по-малки от Крис и много обичаха да играят с него. Следваха го навсякъде като кученца.

След малко влязоха във флайбордовете си и хванаха нежната въздушната вълна, която Планината на ветрилата им изпрати. Плавно се издигнаха нагоре. Самите флайбордове по нищо не приличаха на земните скейтбордове. Те бяха много сложни като направа и се носеха във

въздуха. Прозрачни и сребристи, а също и много удобни. Този път момчетата не затвориха люковете, защото им се искаше свежият вятър да си играе с косите им и да гали лицата им. Те се понесоха – първи беше Крис на флайборд, който бе голям и последен модел, а след него тризнаците пърхаха като птичета. Не пропуснаха да изиграят прочутия танц на децата флайбордисти. Планината на ветрилата им изпрати малки закачливи вълнички, флайбордовете им засияха в разноцветни искри и те започнаха да описват красиви фигури във въздуха. Небето бе синьо, без пухкави или рошави облачета и само на места оцветено в зелено, златно и бледолилаво. Много беше красиво!

А ако знаете как изглежда през нощта! Тогава то бива огряно от усмихнатата Рая. Коя е тя ли? Тя е това, което е Луната за Земята – спътницата на Маяр. Много е хубава, сияе в розово, а лъчите ѝ разпръскват фойерверки на всички страни! Звездичките трепкат с дългите си мигли и не спират да си бъррят. Е, така казваха само децата, а децата знаят...

Отдолу им махаха бабите, гечурлигата, майки и бащи и дори няколко кученца бяха извили любопитно главици нагоре. А на прозорците на Гъбата се бе скупчило цялото многобройно домочадие.

Когато доближиха Вулканите Близнаци, децата гочуха, че те отново изпунфтяха и изпратиха към небето по едно облаче, което прие формата на сърце. Може пък да е случайно?!

Приземиха се в подножието им, където растяха много горски плодове и се простираха гъсти гори. По склоновете им блещукаше чудно хубаво грозде. То бе прозрачно като вода и хем ароматно, хем сладко. Хапнаха си до насита от него и се изтегнаха на тревата. А слънцето така приятно ги галеше... Май започнаха да задрямват. И не щеш ли, точно тогава се стреснаха от странен шум, по-точно шепот – дълбок и приглушен.

– Пуффф, братко, Крис гоїде.

– Паффф, разбрал е, значи...

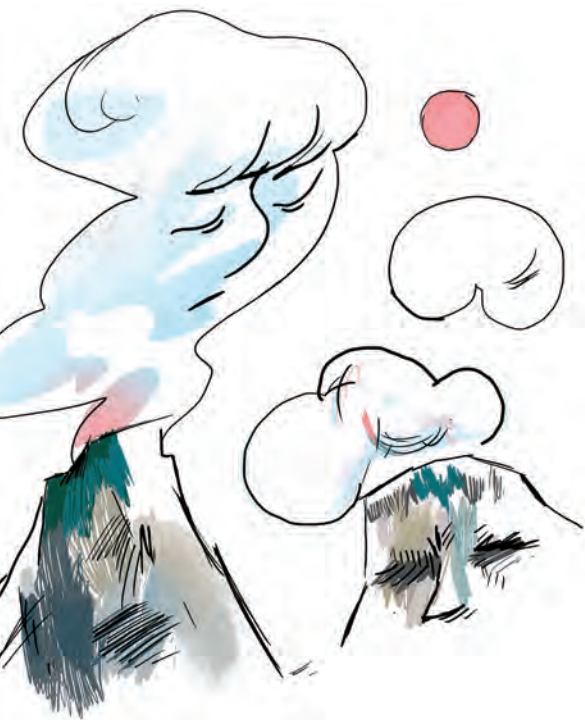
– Гледаї как подскочиха децата! Не се плашете, а ни чуїте!

– Лелеее! Майчице! Кої е тук? Няма никої! – огледаха се и се развикаха уплашено децата. – Ама това да не би...?! Да не би... Лелеее! Ами това са Вулканите! Самите ме!

– М-м-можели и g-g-да говорят – прошепнаха ужасени тризнаците.

– Само когато се налага, пуффф, паффф – продължи шепотът. – Какво толкова? Вие не говорите ли? Случи се нещо...

- Какво? – попитаха децата в хор.
- Планетарен проблем.
- Планетарен проблем?! Цял планеее... проблем! Аууу, ами сега?!
- Не е за Маяр, а за по-малката ѝ сестра – Земята. Трябва да помогнем.
- Това е то – проблем, и то с планета! И не с нашата, а с някаква друга!
- По-добре че не е с нашата! Какво?! Как да помогнем?!
- Изпрати ни известие нашият братовчед – Добрия вулкан от Селището на Мъдрия старец.
- Какъв вулкан и какъв старец?! – попита учудено Крис, докато тризнаците от смайване не можаха да продумат.

– Селището се намира на планетата Земя. Наричат го още *Синьо-бялото*. То е най-чудното и магично селище! – обясни Пуффф.

– Най-необикновеното и по-тайно място на цялата планета Земя – допълни Паффф. – Този вулкан излъчваше не само топлина, но и любов към хората. Тя им е много необходима! Много!

- Като вас ли?
- Да, точно като нас, но се е случило нещо лошо.
- Колко лошо? – попитаха децата с разтреперени гласчета.
- Много лошо. Започнал е да гасне и да изстива.
- Но защо? Толкова ли е стар?
- Не това е причината. Много е сериозно! Откраднали са Вълшебната лула на Мъдрия старец!
- И какво от това? Някаква лула и някакъв старец!
- Тази лула е необикновена. Тя се предава през поколенията, от баща на син, и никога не гасне. Но когато попадне в лоши ръце, губи своята сила. Пуффф...
- И тогава?
- Тя е Лулата на мъдростта и любовта. Захранва и Добрия вулкан. Паффф...

- Ааа! Сериозна работа – каза важно Крис.
- Тогава и Земята започва да изстива – допълниха тъжно вулканите. – Пуффф... Паффф... Започва да изчезва любовта...
- А тя каква е, тази планета? Прилича ли на нашата?
- Да, прилича. Много е красива.
- Е, чак колкото нашата не може да е красива! – възразиха тризнаците.
- Крис, само ти можеш да помогнеш! Ти си смело момче с чисто сърце! – изпуктяха вулканите.
- А ние?! – обидено възкликнаха тризнаците.
- Вие сте много добри момчета, но още сте малки.
- Ние – малки, Крис – голям! Но не е чак толкова по-голям...

– Слушайте, няма време за губене! На Земята са пристигнали вещиците Злобна и Омразна. Помага им злият магьосник Алчен егоист. Те са много опасни! Ако не им се попречи, Земята може да се вледени от омразата им. Няма да ѝ остане и капчица любов. Те са откраднали Вълшебната лула.

– Много са страшниии! – прошепнаха разтреперани тризнаците и зъбките им започнаха да тракат.

– Чуи ни, Крис, в Селището на Мъдрия старец ще те чакат момче и момиче на твоите години. Можеш да им се довериш. Те ще ти помагат. Смели и умни са като теб, а сърцата им са добри.

– Искам да помогна, но дали ще се справя? И как ще стигна дотам? – попита Крис, въпреки че жадуваше за приключения.

– Ти си момчето, което може да се справи! Ние знаем това.

– Спешно ли е?

– Много е спешно! Гледай да тръгнеш още утре. Няма да минаваш по Космическа магистрала №10 – *Спазвай правилата*, а по Галактическия коридор №5 – *Удобния*. Той е най-сигурен и пътят по него е най-кратък.

– С татко сме пътували по този коридор. Много е красив и прозрачен. Виждаш звезди и галактики, и какво ли още не!

– Така, така! Но преди да тръгнеш, знаеш, Планината на ветрилата ще те насочи по него, трябва да направиш още нещо.

– Какво е то?
– Ще разкажеш всичко на баба си.
– На баба?! Тя няма да ме пусне!
– Ще те пусне, тя ще разбере. След това ще ти каже какво още да направиш.

И какво се случи, след като Крис сподели всичко на баба си?!

Представяте ли си, тя се съгласи любимото ѝ внуче да се впусне в това приключение! Да не повярваш!

Защо ли? Ето защо!

– Крис – каза тя, – това е много важна мисия! Нашето семейство винаги е помагало в трудни моменти на мила-та синя планета Земя! Прадядо ти, дядо ти, баща ти... знаеш. И винаги с успех!

– Знам, бабо, толкова много са ми разказвали дядо и татко.

– Дядо ти е голям приятел на Мъдрия старец. А сега е твоят ред, защото може да се справи само момче със смело и чисто сърце. Едно много специално момче! – баба му го презърна. – Това момче си ти!

– Бабо, ти знаеш, че съм готов да тръгна! Но с кого точно ще се срещна там? Вулканите споменаха момче и момиче. Къде да ги търся?

– Не се тревожи за това, те ще те намерят. А сега ще ти дам нещо – и баба му отиде в стаята си.

Когато се върна, постави в ръката му нещо наистина чудновато! То бе лазурносиньо, с крилца, и то четири на брой – по две от всяка страна. Водно конче! Колко е красиво! Медальон, окачен на верижка.

– Бабооо! Много е хубаво! Това не беше ли нашият талисман?

– Точно така, Крис. Нашият талисман. По-точно нашият семеен герб. Виждал си го над портите ни, когато си идвал на гости при мен и дядо ти.

И баба му окачи медальона на врата му.

– Ти си избраният, Крис. Този талисман ще те защитава от всякакво зло. Той е необикновен. Пази го!

– Ще го пазя, бабо! Колко интересно, от него се излъчва топлина!

– И това е най-малкото!

– Но бабо, аз си имам моята палка срещу мрачна магия! Тя също много ми помага.

– Така е, но само срещу мрачна магия. Там, където отиваш, ще ти трябва по-силна подкрепа! Пази медальона!

– Вече ти обещах, бабо! – и Крис го докосна нежно.

– А сега, мило внуче, преди да тръгнеш, иди в Долината на феите. Там те очакват.

– Очакват ме? – учуди се Крис.

– Да. Те имат начини да научават най-важното.

– Като някакви журналистки! – засмя се Крис.

– Не се шегувай с феите, момченце!